

LIZ LAWLER

ZATÍMCO JSI SPALA

AL
press

edice
KIO KAN

LIZ LAWLER

ZATÍMCO JSI SPALA

edice
KIOKAN

Copyright © 2017 by Liz Lawler
Originally published in the English language
as Don't Wake Up by Zaffre,
an imprint of Bonnier Zaffre, London
Translation © Jan Mrlík, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je zcela fiktivním dílem. Jména, místa,
události a nehody v ní popsané jsou buď dílem autorčiny
představivosti, anebo jsou užity fiktivně. Jakákoli
podobnost se skutečnými osobami, ať živými, či mrtvými,
a skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Z anglického originálu Don't Wake Up
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-802-7

kapitola první

Probudily ji povědomé zvuky. Působily nezvykle konejšivě, přestože její první myšlenkou bylo zděšeně vyskočit, aby se podívala, co provádějí její kolegové. Slyšela odkládání nástrojů na kovový podnos. Z monitorů se ozývalo pravidelné pípání, k tomu trhavé zvuky otevíraných sterilních obalů a v pozadí neutuchající syčení kyslíku.

V duchu si jasně představovala dění kolem sebe a uvědomovala si, že musí vstát, jenže vábení spánku bylo příliš silné, a měla tak těžké údy, že jimi nemohla pohnout. Nedokázala si vybavit, že by se sama uložila na jeden z volných nemocničních vozíků, ale někdy během noci to prostě musela udělat, aby ukořistila aspoň hodinku spánku. Normálně by ji vzbudilo zvonění červeného telefonu nebo naléhavé vřiskání vysílačky. Takový urgentní signál by v běžné situaci znamenal, že vyskočí a rozběhne se ještě dřív, než úplně otevře oči. Tento spánek s sebou však přinášel netečnost, a když se pokoušela rozevřít těžká víčka, měla pocit, jako by jen s obtížemi rozchlopovala tlustou kůži.

Oslepilo ji ostré světlo, oči jí začaly slzet a proti nadměrné záři je musela zase přimhouřit. Trýznivě intenzivní osvětlení jí bránilo odhadnout podobu jeho zdroje. Celá zmatená se vyplašeně rozhlížela kolem. Nebyla ve svém pokojíku. Na jejich oddělení vůbec taková světla neměli, jen malá svítidla nad hlavou, která se dala zatlumit dlaní. *Není na svém oddělení, nýbrž na operačním sále. Co tady proboha pohledává?*

Je vyloučené, aby si *sem* šla zdřímnout. *Mysli*, nabádala se. Nepomáhala třeba ošetřovat nějakého zraněného? Že by v některém týmu prostě chyběl jeden člověk? Zdálo se to velmi nepravděpodobné, ale stát se to mohlo. Zaostrila pohled níž a ztuhla.

Tělo se jí prudce roztrásl, když spatřila, že je celá zahalená zelenými operačními rouškami. Zvuky sálu se ztišily, protože ji příliš ohlušoval šum krve v uších, takže téměř nic jiného neslyšela. Ruce měla rozpažené a páskami na suchý zip připoutané k čalouněným područkám. Nad loktem pravé paže měla ovinutou manžetu tlakoměru, špičku prostředníčku jí svíral klips sondy na měření tepu a kyslíku v krvi. Ovšem nejvíc ji vyděsily dvě velké kanyly zavedené do obou předloktí. Oranžové jehly o velkém průsvitu značily agresivní doplňování tekutin, což v jejím světě znamenalo protišokové opatření.

Hadičky se klikatily od kanyl kolem kovových infuzních stojanů a vedly k sáčkům s čistou tekutinou. Viděla těžké vypouklé spodky zavěšených sáčků, avšak mohla se jen domnívat, jaká kapalina jí proudí do těla.

Zahleděla se ještě níž, za zelené roušky na hrudníku a bříše, a znovu zpanikařila, když viděla trčet do vzduchu na růžovo nalakované nehty na nohou. Tu si všimla, že má rozevřená stehna, zvednuté nohy vložené do podpůrných žlabů sahajících až ke kolenům a kotníky upevněné třmeny – ležela na operačním stole s nohama vzhůru. Podle oschlého jazyka a popletených myšlenek usoudila, že se neprobudila z přirozeného spánku, nýbrž z omámení po anestezii.

„Haló!“ zavolala, aby upoutala pozornost člověka, který se zabýval operačními nástroji. Cvakání kovu o kov pokračovalo bez přerušení; rozčileně zavolala hlasitěji: „Haló! Jsem vzhůru.“

Až se podívovala, jak byla za daných okolností klidná. Bála se, trápila ji úzkost, jinak jí ale profesionální příprava umožňovala ležet, čekat na vysvětlení a přemýšlet nad tím, co se mohlo přihodit.

Končila noční službu. Vylovila z paměti poslední jasnou vzpomínku... Přecházela v nových lehkých šatech a růžových botách přes zaměstnanecké parkoviště a měla se setkat s Patrickem. Tato vzpomínka ji utvrzovala v představě, že ji musela potkat nějaká nehoda. Šampaňské a růže, vzpomněla si. Ty jí slíbil po dlouhém dni v práci. Šampaňské a růže, a pokud si správně vyložila jeho náznaky, také nabídka k sňatku.

Ale kde je teď? Určitě venku nervózně přechází po chodbě a s úzkostí čeká, co mu řeknou o jejím stavu. Chystá se vrhnout na prvního lékaře, který mu může něco povědět. *Že by mě někdo srazil?* říkala si. Třeba auto rychle vyjíždějící z parkoviště, kterého si nevšimla, když spěchala k Patrickovu vozu? Vybavovala se jí matná vzpomínka, jak klopýtala v botách na vysokých podpatcích, s vypnutým hrudníkem a vtaženým břichem, aby si v nových šatech udělala co nejhezčí postavu. A pak vlna závratí, až se jí podlomily nohy a padla koleny na asfalt, bolest v ohbí krku, tlak na ústa, takže nemohla dýchat, dělalo se jí nevolno a pak... nic.

Sevřel ji strach, až ji rozbolel žaludek, začala trhaně dýchat a bojovala proti přívalu paniky. Utrpěla hodně vážné zranění? Co když umírá? Proč u ní nikdo není? Nechali ji snad jen tak, aby osamocená zemřela?

Tu začala automaticky uvažovat jako lékařka. Prvotní prohlídka. Napřed ohledání. Aspoň ta základní zjištění. Dýchací cesty má volné. Necítí na sobě žádnou kyslíkovou masku ani nosní kanylu. Dýchá spontánně a ani při hlubokém nádechu nemá žádné potíže. Oběh? Srdce jí bije silně a zřetelně. Slyšela to i z nedalekého monitoru. Proč má ale roztažené nohy? Že by krvácela? Fraktura pánve patří k nejtěžším zraněním. Masivní nezvládnutelné krvácení. Ale pokud by to mělo platit i u ní, kde jsou všichni ti ustaraní chirurgové? Proč jí nebandážují pánev a nestarají se o její stabilizaci?

„Haló! Slyšíte mě?“ tázala se už nepříliš zdvořile.

Cinkání nástrojů utichlo. Zkusmo pohnula hlavou a nepřekvapilo ji, že ji má stabilizovanou krčním límcem a zaráž-

kami z obou stran. Zřejmě ještě musí vyloučit možnost, že by utrpěla zranění krční páteře. Začínala v ní vařit zlost. Kdo se o ni sakra vůbec stará? Ráda by si s ním od plic promluvila. Dost zlé bylo už to, že ji nechali, aby se sama probrala z narkózy, ale za vrchol lhostejnosti považovala, že ji nechali s připoutanou hlavou i pažemi a s nohama trčícíma do vzduchu. Kdyby propadla panice nebo se nějak uvolnila z popruhů, které ji bezpečně držely na operačním stole, mohla by si způsobit příšerná zranění.

Zaslechla blížící se klapot nazouváků na tvrdé podlaze. Pak se jí v periferním zorném poli objevilo cosi modrozeleného – někdo v chirurgickém plášti. Zahlédla bledý krk a okraj bílé roušky, ale zbytek tváře, nos a oči zůstávaly nad zdrojem ostřejšího světla, takže je prakticky neviděla.

Cítila, jak se jí náhle v očích objevily slzy a drsně se zasmála. „Nenávidím zatracené nemocnice.“ Návštěvník stál bez pohybu a mlčel a její rozjitřená mysl z toho vyvodila další důvod k obavám. „Omlouvám se, že brečím. Ale jsem v pohodě. Podívejte, řekněte mi fakta. Jsem v ohrožení života? Hrozí mi zmrzačení? Nejspíš dobře víte, že tady pracuji, že jsem doktorka, tak mi prosím nerecituje žádnou zředěnou verzi. Radši bych znala pravdu.“

„Nic se vám nestalo.“

Zvuk jeho hlasu ji zaskočil, znělo to, jako by mluvil přes nějaký reproduktor. Zmateně zamrkala. Mluví k ní ten člověk, co stojí vedle ní, nebo někdo ukrytý za observačním oknem? Že by nebyli na operačním sále, ale v místnosti s CT? Hlas patřil muži, ale nepoznávala jej. Nemluvil na ni žádný z chirurgů, které znala. Zašilhala na obličej krytý maskou. „Jste lékař, nebo ti jsou někde ve vedlejší místnosti? Jsme na pracovišti CT?“

„Jsem lékař.“

Kriste pane, co se jí to děje s ušima? Ten chlap mluví těsně vedle ní, ale slyší ho jako z dálky, jako z telefonu. Proč nevypne to pitomé světlo, nesundá si masku a nemluví s ní

normálně? Nebo proč ji nevezme za ruku? Rozčíleně zavzdychala. „Takže jste mi nic nenašli?“

„Nic vám není.“

Začínala být netrpělivá a promluvila hlasitěji. „Koukejte, můžeme to probrat znovu? Proč přesně tady ležím a proč mě sem přivezli? Co stojí v mém chorobopisu?“

„Víte, neměla byste se tak rozčilovat. Zrychluje se vám tep. Nepravidelně dýcháte a máte v krvi jen čtyřidevadesát procent kyslíku. Kouříte?“

Střelila pohledem k monitoru srdeční činnosti. Viděla, že se od přístroje k operačnímu stolu táhnou vodiče, a ty jistě vedou k elektrodám na její hrudi.

„Koukejte, nechci být nějak neomalená. Máte za sebou nejspíš dlouhý den, ale jsem trochu našťavaná, že jsem se probudila a byla tady sama. Aby bylo jasno, nechci si stěžovat nebo tak, ale ráda bych věděla, kdo jste. Řekněte mi, jak se jmenujete a co se to tady do hajzlu děje.“

„No tak, Alex,“ odpověděl a pozvedl ruce ve fialových rukavicích, v nichž držel chirurgickou sešívačku. „Abychom si to tedy vyjasnili. Jestli nebudete mluvit slušně, tak bych vám mohl sešít rty k sobě. Máte pěknou pusku. Byla by škoda ji poničit.“

Náhle pocítila prázdnotu kolem žaludku, jak se přes ni převálila vlna strachu. Napjala svaly, třeštila oči a myšlenky, vztek i hlas podlehly paralýze.

„Rozčilování vám tady nepomůže,“ prohlásil ten muž klidně.

Šampaňské a růže, napadlo ji. Mysli na tohle. A Patrick. Mysli na něho.

„To je lepší.“ V hlase mu zaslechla cosi jako náznak smíchu. „V hluku nemůžu pracovat.“

Hlavou jí letěly různé scénáře, jako by jí pustili zrychlený film. Leží v nějaké nemocnici. Někdo by ji měl najít. Někdo by měl zaslechnout její křik. Tohle je nejspíš šílenec. Uprchlý blázen. Šílený lékař? Nebo někdo, kdo si na doktora

jen hraje? Očividně opanoval jeden z operačních sálů a ona... ona na něho prostě narazila. To ucpání úst potom, co padla na parkovišti na kolena... Dopravil ji sem. Nejspíš ji venku napřed praštil a pak jí vrazil do pusy roubík. Musel jí dát nějaké anestetikum. Chloroform nebo éter...

„Prosím, nekřičte,“ řekl, jako by jí četl myšlenky. „Jsme tady úplně sami a nechci se uchýlovat k tomu, abych vás musel umlčet. Už tak mě bolí hlava. Tohle mi vždycky udělá studený vítr. Překvapuje mě, že vás hlava nebolí – měla jste toho na sobě tak málo a dnes večer je pořádná zima.“

Ihned si uvědomila, že je pod chirurgickými rouškami nahá. Má odhalená prsa i vaginu, zadek jí trochu visí ve vzduchu a svaly ve stehnech jí začíná zachvacovat křeč z nepřírozené polohy.

Patrick. Mysli na něho nebo na cokoli jiného, než že jsi tady – na mámu, práci, nebo pacienta, který dnes zemřel. Na lidi, kteří by tě měli hledat. *Mysli, Alex.* Mluv s ním rozumně. Upoutej jeho myšlení. Řekni, co jsi zač. Kdo jsi. Musíš se zlidštit. Copak se to zrovna takhle nepíše v učebnicích? Tolikrát přece praktikovala to, co se z nich naučila. První pravidlo: pochopit zdroj pacientova hněvu. Druhé pravidlo: zneškodnit ten zdroj.

„Jmenuji se Alex a jsem doktorka.“

Klidně odpověděl: „Víte o tom, že máte dělohu přehnutou dozadu? Když jsem vám odstraňoval antikoncepční tělísko, musel jsem použít zakřivené poševní zrcátko.“

Jen na něho omráčeně zírala. Už se v ní šťoural. Zatímco ležela pod vlivem anestetika, už se hrabal v jejím lůně.

Mysli, domlouvala si. Musíš pořád přemýšlet, než bude moc pozdě a než to skončí. Buď na něho příjemná. Doved' ho k tomu, aby tě měl rád. Snaž se, do prdele, kárala se přísně, ale jazyk jí ležel netečně v ústech jako vypasený slimák.

„Dě-děkuji, že jste to udělal. Každý by nebyl tak ohleduplný.“

„Rádo se stalo.“

Odpověď jí nabídla aspoň malou naději. Fungovalo to. Mluvili spolu. Ještě nezahlédla jeho tvář a on to nejspíš věděl. Mohla mu říct, že nezná jeho podobu a že zapomene na všechno, co už jí udělal. Jako by se nic nestalo. Klidně může odejít.

„Napadlo mě,“ zkusila opatrně, „jestli byste mě pustil na záchod.“

„Tam nepotřebujete.“ Fialové rukavice zmizely pod zelenými rouškami a dotkly se její holé kůže. Trhla sebou. „Jen klid,“ radil jí a prohmatával podbřišek. „Máte prázdný měchýř. Už jsem vás katetrizoval. Šlo to dobře.“

„Proč jste to udělal?“

„Kvůli velké operaci, Alex,“ odpověděl a použil její jméno tak familiárně, jako by byli kolegové pracující bok po boku. „Močit běžným způsobem pro vás bude nějakou dobu bolestivé.“

Bez ohledu na předchozí předsevzetí jí z hrudi unikl vzlyk a sálem se rozlehl její zoufalý pláč.

„Co jste mi to provedl?“

„Už jsem vám to říkal. Nic se vám nestalo. Zatím. Rozhodnutí záleží na vás. Musíte odpovědět na jednu prostou otázku: co znamená ‚ne‘?“

Myšlenky se jí rozprchly, jak se snažila pochopit smysl otázky. Ptá se na to, jestli ví, oč tady jde? Nebo jestli ho zná? Na co se to sakra vůbec ptá?

„Například tohle.“ Pozvedl v ruce bleděružové sandály s jemnými pásky a vysokými podpatky tenkými jako stébla, o nichž věděla, že Patricka pořádně vzruší, i když se v nich skoro nedalo chodit. „Znamenají tyhle botky ne? A co tohle?“ Pokýval jí nad hlavou jejími punčochami. „Ty zcela jistě neznamenají ne. Když jsem vás svlékal, neměla jste podprsenku a vaše kalhotky nebyly velké ani jako kapesníček.“

Pokusila se přitáhnout kolena k sobě, ale vzápětí se jí do kotníků tvrdě zařizly kožené řemeny, které je pevně poutaly. Věděla naprosto přesně, nač se jí ptá. „Prosím,“ žebrala, „nedělejte to.“

„Je to prostá otázka, Alex. Asi oba dobře víme, co máte na mysli, když říkáte ‚ne‘, že?“

Zášť v ní překonala strach a na okamžik se cítila neohrožená a srdnatá. „Já té otázce nerozumím, ty zmrde! Nízkou úroveň kyslíku mám kvůli tomu, cos do mě narval. Měl by ses vrátit ke svým knížkám. Co jsi zač, zkrachovalý šarlatán? Že je to tak, vyjebanče?“ ječela na něho, až přitom prskala.

Slyšela, jak se pod maskou prudce nadechl a ozvalo se tiché *ts, ts*. „Vztekl, pořád jen vztek. To vám ale nepomůže. Prostě mi musíte dát jasně najevo, jak se mám rozhodnout.“

Otočil se stranou a přitáhl si vozík z lesknoucí se nerezové oceli, na němž ležela souprava nástrojů, které dobře znala. Háček na nitroděložní tělísko, děložní kleště, vaginální zrcadlo Cusco, a vedle nich anestetická maska. Když viděla, jak ji zvedá, celá ztuhla děsem. Schimmelbuschova maska. Takovou viděla Alex jenom jednou, v zasklené skříni ve studovně jednoho penzionovaného anesteziologa. Poněkud připomínala masku, jakou nosí šermíři. Tohle byla jakási hrubší verze, kryjící nos a ústa, velká jako grapefruit a nesoucí jakousi kolébku z tenkého drátu propletenou gázou, na kterou se nakapalo tekuté anestetikum, a až se polštářek dostatečně nasákl, přiložila se ta věc pacientovi na hlavu, aby inhaloval.

„Otevřený anesteziologický systém,“ pravil klidně. „Nad tyhle starobylé metody prostě není. Nemusí se zavádět žádná kyslíková kanyla. Žádný anesteziologický monitorovací přístroj. Jen gáza a maska. A samozřejmě vypařující se plyn, takže ruce zůstávají volné, aby se mohly zabývat jinými věcmi.“

Hrdinství ji rázem opustilo. Sebeovládání bylo totam. Nedokáže uniknout. Mohl si s ní dělat, co se mu zlíbí, a ona mu v tom nemůže zabránit. Maně si říkala, jestli by nebylo lepší, kdyby na operačním stole umřela. Třeba by z ní život vyprchal dřív, než by pochopila, že je konec.

„Ovšem na druhé straně pokud vás uspím, nebudeme si moct povídat. Člověk nikdy neví, a třeba bych od vás mohl

potřebovat pomoc, kdyby se to nějak komplikovalo. Dal bych vám třeba zrcadlo a mohla byste mě navádět, kdybych měl nějaké potíže. Vulvektomie dokáže být docela zapeklitá.“

Dýchala zrychleně, mělce. V hlavě jí začínalo mravenčit, jak pořád upírala pohled na masku v jeho ruce. Ztěžka lapala po dechu. Nemohla mluvit...

„Poslední příležitost, Alex. Můžu to zařídit jednoduše. Nakratičko usnete, já udělám to, nač byste celkem ráda řekla ano, jak oba víme, a potom už byste spinkala doma v posteli. Tak se vás ještě jednou ptám: Co znamená ,ne‘?“

Roztřásl se jí celé tělo. Svaly na hrudníku, v hýždích a ve stehnech se neustále zachvívaly. Zarážky po obou stranách hlavy, krční límec, područky i třmeny kolem kotníků se viditelně třásly. Po tváři jí kanuly slzy a tekl jí i hlen z nosu a sliny z úst, a do toho vykřikla tiché ,ne‘, ačkoli se nutila nahlas říct pravý opak.

„Omlouvám se, ale nerozuměl jsem.“ Ještě všechno zhoršil tím, že se zřejmě rozmyslel – anesteziologická maska jí pokrýla půlku obličeje a začal na ni působit plyn vypařující se z kapaliny.

„Řekla jsem ano,“ zašeptala ospale. „Ne znamená ano.“

kapitola druhá

Alex otevřela oči. Ležela na nemocničním vozíku přikrytá bílým prostěradlem a shora na ni klidně hleděly dvě její kolegyně. Vrchní sestra z oddělení urgentního příjmu Fiona Woodsová, její nejlepší přítelkyně, a Caroline Cowanová, starší konziliářka a vedoucí téhož oddělení. Obě se tvářily podobně konejšivě, a hned pro ni měly přátelský úsměv. Věděla přesně, kde se nachází, ba dokonce i ve kterém pokoji – v čísle devět.

Na Fioniných hodinkách si všimla, že jsou skoro dvě hodiny ráno. Pracovala tady na oddělení ještě před pěti hodinami, než se rychle osprchovala v šatně pro personál, nalíčila se a navoňla; šaty už měla pověšené a připravené, jen si je obléknout. Tohle všechno se stalo tak nedávno, a přece se za tu dobu tolik změnilo. Život jí visel na vlásku. Kdyby byla řekla ne... kdyby odmítla promluvit... kdyby měla víc odvahy...

Pevně sevřela víčka, zhluboka a zvolna se nadechovala, a když se na to cítila připravená, znovu otevřela oči.

„Ahoj, zlatíčko,“ řekla Caroline hlasem, který ji měl uchladit. „Můžeš mi říct, co se stalo? Řekni, jaký dnes máme den, a kde podle tebe jsme?“

Na první otázku ještě Alex nedokázala odpovědět. Raději se soustředila na odpovědi na druhou a třetí. „Je neděle třicátého října, jsem v Bathu, ve své nemocnici a na mém oddělení.“

„Ano, děvče, jsi v našem špitále, jenže je už jednatřicátého. Měli jsme o tebe starost. Ta bouřka venku řádila fakt příšerně, lilo a foukal hrozný vítr. Pěkně jsi nás vylekala.“ Po-

kývala hlavou. „Ale jsi v pořádku. Nějaké odřeniny na kolenou a boule vzadu na hlavě, jinak jsi ale ve formě. Patrick měl pravdu, když trval na dalším pátrání, jinak bychom tě v téhle chvíli mohli léčit kvůli podchlazení. Ráda bych, abys tady zůstala přes noc. Zkusíme nějaké neurologické testy. Byla jsi úplně bez sebe. Za chvíličku zavolám ještě někoho dalšího, abychom tě mohli pořádně prohlédnout. Zůstaň v klidu, nehýbej se, a za chvíličku ti sundáme ten límec.“

Alex se úlevou vyřinuly slzy z očí, až musela zamrkat, aby se jich zbavila. Caroline se zamračila a obočí se jí přísně stáhla k sobě. Zdála se starší, než skutečně byla, ale tak prostě působila její podsaditá figura a silná opálená předloktí. Ani jedno nezískala při klinické praxi, ale jak pomáhala manželovi s prací na jejich farmě.

„Neplač, drahoušku. Za chvíličku tě posadíme a dostaneš čaj. Fiono, sežeň ještě někoho. Ať naši oblíbené doktorce co nejdřív pomůžeme. Ale žádné chlapy, jasné?“ varovala Fionu přátelsky. „Alex určitě nestojí o to, aby ta čeládka okukovala její pěkný zadek.“

Alex ležela bez pohybu. Cítila se velmi unavená a s vděkem přijímala, že Caroline všechno bere věcně a s humorem. Později se může vyplakat. Později může skučet na celé kolo a svíjet se do klubíčka, ale prozatím udělá lépe, když zůstane klidná. Bude potřebovat klid, pokud má být policii v něčem nápomocná.

Do kóje se vrátila Fiona Woodsová a s ní přišly další tři zdravotní sestry.

„Já jí podržím hlavu,“ řekla Fiona. Ostatní sestry se rozešly po jedné straně podél Alex a každá se chopila určité části jejího těla. Pevně ji držely za rameno, bok a nohu. Fiona stojící v čele lehátka přiložila Alex dlaně ze stran k hlavě, takže Caroline jí mohla uvolnit krční límec a odstranit zarážky u hlavy. Starší konziliářka pak opatrně podsunula dlaň Alex pod šíji a od dolní části lebky jí prohmatávala krční páteř, zda nenarazí na nějakou deformaci nebo citlivé místo.

Pocítila, jak Alex uhýbá před jejím dotykem. „Tady to bolí?“

Alex začala přikyvovat, ale Fiona jí přikázala, ať se nehýbá. „Hej, člověče, měla bys vědět, že tohle je špatně!“ Měla tvář jen několik centimetrů od Alexina obličje a byla cítit cigaretovým kouřem. Fiona se ke svému zlovyku očividně vrátila. A to byla škoda, protože s náplastmi to docela zvládala.

Během následujících minut ji převrátily na bok, až zůstala ve vyrovnané imobilizované poloze, přičemž hlavu jí podpírala silnými rukama Fiona a prohlídka pokračovala kontrolou zbytku páteře. Nakonec přišel okamžik hanby, zvlášť když všechny tyhle ženské znala – Caroline jí zasunula prst do konečníku, aby zkusila funkci svěrače. Konečně bylo po všem, přetočily Alex zpátky na záda a Caroline se na ni zeširoka usmála.

„Jsi v pořádku, Alex. Ten krční límec nebudeš potřebovat. Trošku tě pozvednu a konečně se dočkáš toho šálku čaje.“ Podívala se po Fioně. „Pár tabletek paracetamolu taky nemůže škodit.“

Nikdo nemohl pochybovat o tom, že Caroline Cowanová vyniká v tom, jak dokáže zachovat chladnou hlavu v krizových chvílích, takže už samotným tempem svých úkonů a tónem hlasu nedovoluje propuknutí nějaké hysterie. Dopřála Alex čas, aby sama posoudila svou situaci a se vším se pokud možno vyrovnala, takže bude snáz čelit nepříjemnostem, které ještě přijdou. Alex ji vždycky obdivovala, a teď víc než kdy jindy. Caroline se ještě ujistila, že je Alex připravená.

Z kóje odešly všechny pomocnice a Caroline si v umývadle umývala ruce. Voda vyprskla z kohoutku tak, že jí zmáčela zelenou halenu i kalhoty, ale ona to přešla jen smíchem a ze zásobníku na stěně vytáhla několik papírových ručníků. I tohle její uchechtnutí Alex signalizovalo, že se Caroline chová úplně přirozeně. Všechno postupovalo pěkně krůček po krůčku. Žádný spěch. Je v bezpečí a přes Caroline se k ní nikdo nedostane.

„Tak, má milá, nechceš se na něco zeptat?“

Alex si prudce skousla dolní ret, aby zarazila vodopád slz, který jen čekal na svou příležitost. Až potom, slíbila si. Vypláče se později, v Patrickově náručí, u nikoho jiného.

„Policie. Už jste zavolali policii? Musí zablokovat všechny východy. A nejdřív je třeba prohlédnout všechny operační sály. A myslím všechny – kde se kontroluje HIV, syfilis, kapavka, těhotenství a tyhle věci. Je mi jedno, jestli to zabere celou noc. Potřebuji vědět, co mi provedl.“

Konejšivý výraz z Carolininy tváře zmizel a místo toho se ustaraně zamračila.

„Co to povídáš, Alex? Proč bychom měli volat policii?“

Za prsní kostí pocítila Alex jakési dusání. Hlasitě, prudce dýchala a roztrásla se tak, že z ní sklouzlo prostěradlo, jímž byla přikrytá.

Později zjistila, že její hlas byl slyšet po celém oddělení. Vynikl nad všechen ostatní hluk – bolestné výkřiky, zmatené a vystrašené blábolení, rachocení nemocničních vozíků, na nichž rozvázeli pacienty k ošetření, i hlasité a nekoordinované pípání víc než dvacítky monitorů. Její hlas to všechno přehlušil a její slova slyšeli všichni.

„Protože mě znásilnil!“

kapitola třetí

Pro případy znásilnění, které přicházely na oddělení urgentního příjmu, platila zvláště vysoká míra respektování soukromí. Celý případ vždycky zahalovala opona mlčení a důstojnosti. Ošetřující sestry, lékaři i policisté konali svou práci, aniž by si kdokoli z dalších lidí na oddělení uvědomoval, co se děje.

V případě Alex Taylorové nebylo té noci na oddělení člověka, který by *nevěděl*, k čemu došlo, nebo který by nezaslechl, k čemu mělo údajně dojít. Ještě před ukončením jejího vyšetření se šířily spekulace o tom, co se vlastně stalo. Lidé se většinou klonili k názoru, že Alex nejspíš utrpěla zranění hlavy, snad otřes mozku, a tak může být zmatená.

Soudní lékař a policistka ve funkci detektivního konstábla, kteří se dostavili do ordinace, nedávali vůči rozrušené ženě najevo žádnou nedůvěru, pokud šlo o znásilnění, ale přišlo jim značně problematické věřit zbytku z toho, co jim povídala. Pouze Maggie Fieldingová si zachovávala neutralitu a zůstávala objektivní. Klidně vykonávala své profesní povinnosti a během závěrečné fáze důkladného vyšetření vyslechla dlouhý příběh, který líčila Alex Taylorová. Ihned odpovídala na všechno, nač se jí Alex zeptala.

„Tělísko je na místě, Alex. Nejsou patrné žádné známky, že by je někdo vyjímal. Vidím vlákna, která od něho vedou, všechno vypadá normálně.“

Maggie Fieldingová čekala, až se Alex bude ptát dál. Udržovala s ní oční kontakt a očividně neměla naspěch. Maggie

byla úžasná žena, vysoká, štíhlá, ale se silnými končetinami. Měla nádherné čokoládově hnědé vlasy, a když si je rozpustila, spadaly jí až k pasu.

Soudní lékař Tom Collins, jenž současně působil jako praktický lékař, pocházel z Nového Zélandu, a nepřestával se tvářit soucitně. Dokud u Alex probíhala prohlídka, zdržoval se mimo ordinaci.

Pozvedla hýždě, aby pod ni mohli podsunout papírový ručník. Potom jí kvůli důkazům vykartáčovali pubické ochlupení. Ručník, hřeben i vyčesané chloupky sbalili do sáčku na důkazy, ten zapečetili, podepsali a předali policistce. Ostříhali Alex nehty a odstřížky skončily v dalším sáčku. Z hlavy jí vytrhli několik vlasů. Musela plivnout do plivátka a vzali jí stěry z vnitřní strany úst, análního otvoru a vaginy, nakonec jí odebrali krev. Alex se dívala, jak Maggie otírá tampon se stěrem o skličko – vzorek se podrobí zkoumání, zda v něm nejsou stopy spermatu. A na závěr jí prozkoumali každý centimetr povrchu těla kvůli poranění. Odřeniny, řezné rány, kousnutí nebo stopy po zubech by mohly napomoci k identifikaci útočníka.

Maggie Fieldingová odstoupila stranou a přivolali zpátky Toma Collinse. Ještě před několika týdny stála Alex na stejném místě jako teď Maggie, vedle téhož muže, který právě odebíral krev ženě, kterou napadl přítel. Oba měli jedno společné – chovali se profesionálně a plnili svou povinnost při dokumentování a fotografování početných podlitin. Z jeho hlediska byla tentokrát obětí ona, ale on přesto zůstával profesionálem, který odvádí svou práci a ze všech sil se snaží přehlušit skutečnost, že ji osobně zná.

„Mohli bychom si to projít ještě jednou, co říkáte?“ zeptala se policistka.

Předtím se jí tiše představila jako Laura Bestová a řekla, jak je jí líto, že se Alex muselo přihodit zrovna něco takového, a že ji nemusí oslovovat hodností detektivního konstabla, ale klidně jen jako Lauru. Teď se ovšem Laura už tak sou-

citně netvářila. Z pihovaté tváře se jí vytratil výraz otevřené účasti. Naopak působila poněkud netrpělivě. Všichni čtyři trčeli v soukromé vyšetřovně ambulance už přes hodinu a doléhalo na ně nezvyklé teplo a vydýchaný vzduch.

Laura přelistovala v zápisníku o několik stránek zpátky a začala číst. „Vzpomínáte si, že jste šla přes parkoviště, dostala jste ránu do zátylku, pak vám někdo na ústa přitiskl nějaký látkový roubík a snad jste ucítila nějaký plyn. Pak jste se probudila na operačním sále, připoutaná ke stolu a s nohama ve třmenech, v přítomnosti člověka, který předstíral, že je lékař.“

„Nevím, jestli předstíral, že je lékař,“ odsekla Alex nazlobeně. „Říkala jsem, že byl oblečený jako chirurg.“

Laura na okamžik našpulila rty, ale pak pokračovala: „Potom vám vyhrožoval, že vám sešije sešíváčkou rty, ukázal vám podnos s nástroji a řekl, že vám vyjmul nitroděložní tělísko, katetroval vás, a dál říkal, že na vás provede operaci, nějakou vulvek...“ potýkala se s obtížným slovem.

„Vulvektomii,“ řekla Alex netrpělivě. „Ano, ano, ano – všechno je správně.“

„Položil vám otázku, ze které jste usoudila, že má v úmyslu vás znásilnit. A pak, jak říkáte, vás uspal.“

„Ano.“

„A potom nevíte nic, až jste se probudila tady v nemocnici na svém oddělení.“

„Ano.“

„Ale nedokážete ho popsat ani jste nepoznala jeho hlas.“

„Ne. Říkala jsem vám, že mě oslňovalo světlo nad operačním stolem. Viděla jsem chirurgickou masku a že na sobě má chirurgický plášť. Ale jeho hlas... mi připadal, jako by mluvil přes nějaký reproduktor, jako by ani nestál vedle mě. Mluvil anglicky, ale znělo to trochu jako americká angličtina.“

„Takže to všechno vám provedl nějaký anglický nebo *americký* doktor? Hmm... promiňte, doktorko Taylorová, jestli to vyzní nechápavě, nebo možná necitlivě, ale odešla jste odtud v půl desáté večer a našli vás na parkovišti o půl druhé ráno.“

„A jaký to má význam?“

„Ty velké jehly – oranžové, jak jste říkala – jste měla mít zasunuté v obou pažích. Jistě by měly zanechat stopy po vpi-chu, ne?“

„Vy mě neposloucháte. Vůbec jste neposlouchala, co jsem říkala. Měla jsem je tam. Viděla jsem je. Očividně to bylo součástí jeho plánu, jak mě oblbnout, abych věřila, že mi způsobil nějaké poranění. Abych věřila, že se nemohu hýbat. Celou tu věc naaranžoval, abych si myslela, že se nemohu bránit, abych... abych souhlasila, že ho nechám provést, co měl v úmyslu.“

Na rtech mladé policistky se objevil náznak úsměvu. Podívala se na Toma Collinse a Maggii Fieldingovou. Alex si všimla, jak se všichni krátce setkali pohledem. Předávali si očima nějaké sdělení, ale ji z toho vyloučili. Patřili do klubu profesionálů, z něhož byly oběti vyloučeny.

„Kdyby o tom byl natočený film, asi bych se při něm bála,“ prohlásila Laura Bestová a skoro se zasmála.

Alex zlostně sklouzla z polštářovaného vozíku a bosá, v nemocniční košili se postavila těsně před policistku Bestovou. „Jenže to kurva nebyl žádný film, tak se laskavě přestaňte ušklibovat. Já jsem si to nevymyslela, do hajzlu! Někdo mě napadl, unesl, a kdybych nesouhlasila s tím, co chtěl, tak bych teď ležela v márnici, krucinál!“

„Omlouvám se, že jsem vás rozrušila. My přece netvrdíme, že se to nestalo,“ řekla policistka a do svého prohlášení zahrnula i Toma Collinse a Maggii Fieldingovou. „Jenom se to snažíme pochopit. Když vás našli, měla jste na sobě spodní prádlo i boty. Každý knoflíček na šatech jste měla zapnutý.“

A pak dodala, co si skutečně myslela a co jí očividně leželo v hlavě po celou dobu probíhajícího vyšetřování. „Vaši kolegové mi říkali, že jste za sebou měla těžký den.“

Opatrný tón jejích slov přiměl Alex prudce zvednout hlavu.

„O nic těžší než normálně. Na urgentním příjmu nikdy nemáme snadný den, nebo jste si toho ještě nevšimla?“

„Ale já jsem to pochopila tak, že dnešek byl těžší než jiné dny. Pokud vám ovšem každý den neumře pod rukama dítě jako dnes.“

„Já... já... Ta holčička byla mrtvá, už když ji sanitka přivezla. Nic jsme pro ni nemohli udělat!“

„Myslím, že Alex už toho má dost,“ ozvala se Maggie Fieldingová. „Potřebuje si odpočinout. Policistko Bestová, až vás příště potká podobný případ, myslím, že by bylo přiměřené poslat sem staršího policejního důstojníka, nebo aspoň policistu vycvičeného pro vyšetřování případů sexuálního napadení. Nepochybuji, že vám totéž řeknou vaši nadřízení, až podáte hlášení.“

Alex nepočítala Maggie Fieldingovou mezi oblíbené kolegyně ani v těch nejlepších dobách. Vynikající gynekoložka, ovšem obvykle poněkud strohá. Teď však byla Alex ráda, že je tu právě ona.

„Chci vidět Patricka. Kde je Patrick? Potřebuju ho!“

Maggie Fieldingová přikývla. „Je tady. Čeká venku.“

V Patrickově náručí se konečně rozplakala. Mezi vzlykáním mu vypověděla, co zažila v noci. Šokovaně vybuchl a žádal Lauru Bestovou, aby toho chlapa našli. Chtěl, aby přivolala další policisty, a divil se, jak to, že ještě v nemocnici neviděl policejní oddíl, který by po tom člověku pátral. Alex se sotva podařilo mu zabránit, aby sám vyběhl do noci a pokoušel se najít viníka. Tiskla ho k sobě a nebyla ochotná ho nechat odejít, protože potřebovala, aby zůstal s ní, a ona se konečně dopracovala k pocitu, že to má všechno za sebou. V jeho náručí se cítila v bezpečí a uklidnila se natolik, že dokázala usnout.

kapitola čtvrtá

Laura Bestová stála vedle Patricka Forda. Navzdory tomu, že strávil noc u lůžka své přítelkyně, pořád vypadal čerstvě a jako ze škatulky. Podle výrazu v očích se chystal znovu vyptávat na způsob policejního postupu. No, on může ještě počkat, teď má slovo ona. Během uplynulé noci neměla příležitost zachytit jeho výpověď, protože ji buď popoháněl, aby našla toho chlapa oblečeného jako chirurg, nebo měl potřebu utěšovat svou přítelkyni.

Prošli se po parkovišti, aby jí ukázal, kde spolu s mužem z ostrahy našli ležet lékařku a kde parkoval s autem. Stál jen o několik parkovacích míst dál, a přesto ji neviděl. Jeho vysvětlení se zdálo pochopitelné. Přijel, chvilku čekal, a pak zašel na oddělení, aby se po ní podíval, ovšem bylo mu řečeno, že odešla před čtvrthodinou. Usoudil, že si zřejmě vzala taxík a jela k němu do bytu, protože ji měl vyzvednout, ale opozdil se, tak se vrátil domů a teprve potom znovu přijel k nemocnici, aby ji začal hledat.

„Proč jste se opozdil?“ zeptala se Laura.

Patrick Ford pokrčil rameny. „Vlastně jsem ani nepřijel tak pozdě. Tedy myslím pozdě oproti tomu, jak dlouho jsem na ni normálně čekával. Nikdy z nemocnice neodcházela na čas. Trošku se mi protáhla operace – jsem totiž veterinář. Možná o pět nebo deset minut, ale nedělal jsem si z toho hlavu, protože, jak říkám, Alex chodila vždycky pozdě. Dorazil jsem asi dvacet minut před desátou, možná ve tři čtvrtě na deset.“

„V kolik hodin jste se sem vrátil a začal ji hledat?“

„Zhruba v jedenáct. Cesta domů mi trvala dvacet minut, zpátky sem zrovna tolik. Doma jsem čekal asi čtvrt hodiny, jestli se náhodou neukáže.“

Lauru jeho údaje překvapovaly. „Jak je tedy možné, že vám trvalo tak dlouho, než jste ji našli?“

„Snad v tom byla nějaká zmatenost,“ odpověděl otráveně. „Jen zpočátku jsme se podívali mezi pár aut. Pak jsme promarnili spoustu času prohledáváním nemocnice, nahlíželi jsme do všech pokojů, jestli není u nějakého pacienta. A když jsme ji konečně našli, nebylo ji skoro vidět, protože ležela mezi stromy, kde byla tma jako v pytli.“

„Jak se cítí teď? Říkala ještě něco nového?“

Zavrtěl hlavou. „Teď spí.“

„Máte nějakou představu o tom, co se vlastně stalo?“

Překvapeně zvedl hlavu. „Jak to myslíte?“

Nepatrně pokrčila rameny. „Jen nějaké úvahy o tom, co se v noci odehrálo.“

„Chcete říct, že jí nevěříte?“ zeptal se útočně. „Já nevím, co si mám myslet. To, co jsem slyšel, mě šokovalo. Ale ani na vteřinu jsem nezapochyboval o tom, co mi Alex řekla.“ Upřel na ni zkoumavý pohled. „Doufám, že jste po tom člověku pátrali, nebo ne? Prověřili jste aspoň její výpověď?“

Laura důrazně přikývla. „Ano, samozřejmě. Prohledali jsme všechny místnosti i pozemky kolem nemocnice, mluvili jsme s lidmi z operačních sálů. A zrovna teď jsme se byli podívat na místo, kde jste ji našli. Foukal silný vítr, takže větve nad tím místem se dost kývaly. Všude tam napadalo smetí a odložené větve, některé i dost těžké. Měla na hlavě bouli a upadla do bezvědomí.“

„Takže naznačujete, že ji mohla omráčit nějaká větev?“ reagoval nevraživě. „Ale ona neříkala, že by se jí něco takového stalo, že?“

Laura na okamžik sevřela rty. „Co když za sebou měla hodně těžký den? Slyšela jsem, že jí včera umřel nějaký

dětský pacient. Mohlo se to nějak projevit na jejím duševním stavu?“

Patrick Ford přimhouřil oči. „Na jejím duševním stavu! Nemáte doufám na mysli, že doktorka Taylorová je nějak labilní, protože vás mohu ubezpečit, že rozhodně není. To bych věděl. Strávil jsem s ní dost času. Tímhle směrem byste vůbec neměla uvažovat. Jestliže existuje nějaké jiné vysvětlení, bude fyzické povahy. Nejspíš otřes mozku. A ten jí mohla způsobit větev, kdyby ji nějaká zasáhla do hlavy.“ Měřil si policistku chladným pohledem. „Ale dokud nevyčerpáte všechny možnosti, jak najít toho chlapa, očekávám od vás, že budete mít za pravdivé všechno, co řekla. A jestli to bylo všechno, o čem jste se mnou chtěla mluvit, rád bych se šel podívat, jak na tom je.“

Když odcházel, Laura se ušklíbla směrem k jeho zádům. Na její vkus trochu nafoukaný. Dobře vypadá, je pěkně oblečený, což by spíš ukazovalo na nějakou práci ve městě než na jeho profesi, a je zatraceně sebejistý, ale nepatří k těm, kteří by se jí zamlouvali. Nicméně rozhovor proběhl úspěšně a podařilo se jí dát dohromady časový rámec, kdy kde kdo byl v době toho takzvaného únosu. Doktorka Taylorová nepochybně strávila na parkovišti docela dlouhou dobu. Kdyby její mládenec dorazil včas, nic z toho by se nestalo. A Laura Bestová by nemusela zabít celou noc prohledáváním nemocnice. Ale nikdo by o ní nemohl říct, že to nebere vážně – byla přece profesionál.

Když se Alex ráno podívala Patrickovi do očí, obávala se toho, co si o všem asi myslí. Při probouzení zjistila, že sedí u její postele. Chytil jí dlaň do obou rukou. V temně modrých očích mu četla, že ji miluje, že ji chápe a dělá mu starosti, čím vším si musela projít, a ještě něco navíc. Když si odmyslela všechny ostatní city, viděla v jeho pohledu i pochybnosti.

Na její první pohled neřekl nic. Prostě se jí jenom díval do očí, pak se k ní naklonil a políbil ji na rty. Cítila jemný tlak,

vteřinku tepla a útěchy, a pak se zase v židli napřímil a čekal, co řekne.

„Nedali jsme si to šampaňské,“ zamumlala.

Pousmál se. „Je pořád ještě na ledu.“

„Led už je dávno rozpuštěný. A etiketa se jistě odlepila z láhve.“

„Ale pořád bude dobře chutnat. Nebo mohu koupit jinou láhev.“

Propletla prsty s jeho a jemně stiskla. „Jak je na tom máma?“

„Nejspíš uvažuje, jestli přijdeme na oběd. Určitě se nemůže dočkat, až budete probírat poslední detaily svatby.“

Alex se ušklíbla. Tahle svatba se nejspíš plánovala nejdelší dobu, co dějiny pamatují. Její sestra Pamela konečně rozhodla, kde se bude konat, zařídila šaty, fotografa, květiny, a také si ji vyvolila za jedinou družičku. Alex nechala na sestře, aby vybrala, jaké šaty si má coby družička obléct. Vyzkoušela si jich pak dobře přes deset a musela poslouchat věčné ach a och, protože se Pamela nemohla rozhodnout, když byly všechny tak krásné, až to nakonec vzdala. Chození po nákupech nemohla obětovat celé dny.

„Myslím, jak na tohle reaguje.“

Patrick jí pustil ruku a složil prsty do stříšky. „Ještě o tom neví. Myslel jsem, že bude lépe, když si s ní o tom promluvíš pěkně za denního světla. No...“

Alex se posadila a pátrala pohledem ve výrazu jeho obličeje. „Co no, Patricku?“

Zavrtěl hlavou. „Prostě že bys to dnes mohla vnímat jinak. Vidět to třeba z jiného úhlu. Víš, miláčku, včera v noci jsi mě pořádně vylekala. Když jsem tě našel, tak se mi ulevilo, jako ještě nikdy. Počasí bylo příšerné. Někdo tě klidně mohl přejet. A taky jsi mohla umřít na podchlazení.“

Alex se znovu rozechvěla – už pochopila, že je to příznak paniky. Nejen kvůli tomu, co se stalo, ale protože jí nechtějí věřit. Zaryla nedávno ostříhané nehty do dlaní a silou vůle se snažila třes zastavit.

„Kde jsi mě našel?“

„Na parkovišti.“

„Dobře, ale kde na parkovišti?“

„Docela vzadu. S tím člověkem z ostrahy jsme tě tam objevili ležet na trávě pod nějakými stromy. Blízko tebe se válelo několik větví, a tak jsem si říkal, jestli tě některá zezadu neuhodila do hlavy.“

„Aha. Takže tohle si myslíš?“

Okamžik neodpovídal. „Ne. Totiž ano, bylo by možné, že tě větev praštila do hlavy, ale to neznamená, že bych nevěřil všemu ostatnímu, co se ti stalo. Podívej, Caroline Cowanová tě objednala na CT. Myslím, že to není špatný nápad. Vlastně pořád nevíme, jak silná byla ta rána do hlavy. Podle odhadu jsi byla v bezvědomí víc než tři hodiny. Jestli jsi ležela na té zemi venku, je to hodně dlouho.“

„Co o tom říkají ostatní, Patricku? Co s tím dělá policie?“

„Pátrají po něm, ale zatím nemají žádnou stopu. Po pravdě řečeno, viděl jsem, že víc zpovídají tvoje kolegy, než že by ho aktivně hledali. Mám pocit, že tvému vyprávění příliš nevěří. Všichni o tebe mají strach, to jistě. Ale myslím, že policie tvoje svědectví nebere moc vážně.“

Dál to nerozváděl, avšak Alex neměla žádné pochybnosti o tom, co se o ní povídá. Že má buďto poraněný mozek, nebo se pomátla.

„A ty? Ty mi věříš?“

Vstal ze židle a usadil se na okraji matrace, aby ji mohl obejmout. Pak jí zašeptal do ucha: „Samozřejmě ti věřím.“ Od táhl se od ní, aby mu viděla do tváře, a pochybnosti, které předtím vyčetla v jeho pohledu, už tam nenašla. „Nemám důvod ti nevěřit. Copak jsi mi někdy zalhala?“

Alex se mu znovu schoulila v náručí. Zvykla si, že se s ním cítí v bezpečí. Fascinoval ji a stimuloval, obojí stejnou měrou. Jeho vášeň pro veterinární chirurgii se rovnala jejímu zaujetí pro lidskou medicínu. Ambiciózní a snaživý, a to obojí u člověka vyhlížejícího tak, jako by se živil modelingem. Se-

známili se díky tomu, že byl náruživým hráčem ragby. Během jednoho zápasu skončil na oddělení urgentního příjmu s podezřením na zlomený kotník. Nešlo o lásku na první pohled. Vlastně na ni zpočátku působil jako docela otravný chlap. Měl velmi obстойné znalosti medicíny a neustále jí mluvil do léčby, až ho musela srovnat a řekla mu, že doktor je ona a je na ní, aby posoudila, jestli potřebuje berle, nebo ne. Druhého dne se na oddělení ocitla nepřiliš nápaditě vytvořená kytice, načež se dostavil osobně s pozváním na skleničku.

Pevně se k němu přivinula, protože ji trápila úzkost. Prožila trýznivou zkušenost a ještě nikdy se necítila tak osamělá. Pomyšlení, že jí lidé nevěří, jí připadalo k nesnesení. Zvlášť pokud šlo o policii. Vedle ní se vznášel balonek naplněný heliem a na provázku byl přilepený poznámkový štítek s nápisem „Rychle se uzdrav“ – měla podezření, že ho Fiona štípla nějakému spícímu pacientovi. A z čeho se má uzdravit? Z toho úderu do hlavy? Z těžkého dne v práci? Copak ji lidé doopravdy podezřívají, že si to všechno vymyslela?

Vyvinula se mu z náručí, pohlédla mu do očí a bez obalu prohlásila: „Někde tam venku volně pobíhá vrah. A nejde mu jen o nějaké znásilnění. Je to sadistický úchyl. Potřebuji, abys mi věřil, že ta poslední noc není žádný výplod mé představivosti nebo následek rány do hlavy. Ležela jsem tam připoutaná, Patricku, a při smyslech jsem se držela jen proto, že jsem myslela na tebe. Určitě jsem neležela několik hodin na parkovišti. Byla jsem v rukou nejděsivějšího parchanta, jakého si umíš představit. A víš, co mě na tom nejvíc šťve? Že to policie ani nehodlá pořádně vyšetřit. Nedokážou si připustit, že se to opravdu mohlo stát. Ale nechám si udělat CT a pak budeme moci bezpečně vyřešit pochybnost, jestli jsem se náhodou nepomátla, do hajzlu.“

Trval na tom, že bude u ní i během vyšetření na tomografu. Navlékl si olověnou zástěru a usmíval se na ni, když zajížděla do tunelu.

Neustále se radiologa na něco vyptával a probíral možnost, že nedávné poranění mozku by se tak brzy po události nemuselo projevit. Namítal, že se mozková cévní příhoda nezjistí pokaždé, pokud se neobjeví krvácení. Navrhoval, že by se snímkování mělo po několika dnech určitě opakovat. Radiolog mu trpělivě odpovídal. Poukazoval na to, že sken Alexina mozku je zcela normální a že na něm není zjevné ani nepatrné pohmoždění. Alex bylo do smíchu, když viděla, jak zklamaně se Patrick zatvářil. Očividně chtěl, aby se našlo jiné vysvětlení než to, k čemu ve skutečnosti došlo. A kdo by mu to mohl vytýkat? Jistě by se pak se vším dokázal mnohem snáz vyrovnat.

Patrick prožíval očividné napětí a radiolog si toho rychle povšiml. Alex měla Edwarda Downinga ráda a mrzelo ji, že má koncem roku odejít na odpočinek. Byl to doktor ze staré školy, okouzující muž, vždycky zdvořilý a dobrosrdečný, pravděpodobně nejlepší radiolog v zemi. Dobromyslně se usmíval a zamrkal na ni. „Jistě, tenhle nález ještě nevyklučuje jistou potrhlost.“

„To skutečně ne,“ opáčil suše Patrick a pak si všiml Alexina zklamaného výrazu. „To byl jen vtip.“

Vděčně mu mlčky stiskla ruku, protože měla strach, že by ji mohl zklamat hlas. Musí se z toho nějak vyhrabat. Má přece Patricka a Fionu a Caroline. Není s tou noční můrou sama.

Když krátce po poledni s Patrickem opouštěli nemocnici, vyložil jí, co má v plánu. Už mu to schválila Caroline Cowanová, a on se uvolnil z práce a pověřil za sebe zástupem jiného veterináře. Udělají si pár dní volna. Na týden si dají pohov. Odletí někam do tepla, kde se budou moci vyvalovat na pláži, popíjet smrtácké koktejly a jíst spoustu vybraných jídel. Tam by si mohla znovu dobít baterie. Alex v současném křehkém stavu nezbývalo než přemýšlet, proč všichni tak spěchají s tím, aby ji někam odlifrovali. Přece by měla být k dispozici, kdyby ji chtěla znovu vyslýchat policie, nebo kdyby dopadli a zatkli toho člověka. Za běžných okol-

ností přece není normální, aby se oběť spáchaného trestného činu jen tak sebrala a odjela na dovolenou. A právě proto, říkala si, se všichni chovají tak přelaskavě. Nechtějí totiž věřit, že vůbec došlo k nějakému zločinu. Nevěří, že je skutečnou obětí.

kapitola pátá

O deset dní později přistáli na letišti Gatwick. Společnost Virgin Atlantic je dopravila z Barbadosu – oba byli trochu opálení, Patrick i maličko přibral. Měl bodrou náladu, ona poněkud střízlivější. Ani po přistání si nesundal svítivě žluté ponožky, které dostali v letadle, a na ně si nazul kožené páskové sandály. Když procházel kolem palubních stewardů, přiměřeně se usmívali. „Tohle jsou ty nejpohodlnější ponožky, jaké jsem kdy měl.“

Plný energie kráčet přes terminál několik kroků před ní. Pozoroval na monitorech dopravní pás, který jim měl přivést zavazadla.

Alex věděla, proč je v dobrém rozmaru. Včera v noci měli sex. Nemohla by to označit za milování, protože si nepřipadala milovaná. Laskal ji víc než dost. Nevynechal ani kousíček jejího těla. Zdržoval se mnohem déle než obvykle, než do ní vnikl, takže už se pomalu blížila k orgasmu, pokožku i svaly měla uvolněné a kosti jako by jí měkly. Právě do ní pronikal a ona byla už na pokraji vyvrcholení, když zašeptal: „Není to vůbec špatné, že ne...? Není to, jako kdyby...“ Pak, když pořád ještě oddaloval vyvrcholení, chraplavě vydechl: „Tělísko máš v pořádku, že? Můžu do tebe?“

Jen pár slov, ale jak silně ji zabolela! Pořád dokola si je v duchu přehrávala. *Není to vůbec špatné.* Chtěl snad slůvkem *to* sám sebe přirovnávat k imaginárnímu padouchovi, který ji znásilnil? Všechna ta slova prozrazovala, co si opravdu myslí. *Není to, jako kdyby...*

Nejraději by na něho křikla, aby tu větu dopověděl. Dokončí tu zasranou větu! *Není to, jako kdyby tě opravdu znásilnil.*

Včera v noci měli jediný sex za sedm dní, které strávili na dovolené. V ostatní dny sváděla nedostatek zájmu a touhy na napůl vypitou láhev vína, které si dali k večeři, a několik koktejlů, které následovaly. Rychle vklouzla pod pokrývku na jedné půlce velké dvojité postele a předstírala alkoholem vyvolaný spánek, dokud jej neslyšela hlasitě chrápat. Pak se vykradla z koloniálně vyhlížejícího hotelu zadním vchodem na soukromou pláž vyhrazenou hotelovým hostům. Chodila po jejím okraji sem a tam pod bdělým dohledem hotelové ochranky a přála si, aby dny běžely rychleji a ona mohla přestat předstírat, že je normální turistka na normální dovolené.

Patrick před sebou strkal vozík s jejich zavazadly a zastavil u stánku WHSmith. „Měli bychom koupit nějakou limonádu nebo Coca-Colu, abychom si ji mohli dát s rumem. Pořádně zakončit dovolenou.“

„Koupíme něco po cestě,“ odpověděla stroze, a měla co dělat, aby nedala najevo své rozladění. Přestože na letiště přijeli jeho landroverem, on očividně řídit nebude. Na palubě letadla vypil několik sklenek vína a mezi jídly si dal pivo.

Větší část jízdy z letiště prospal na místě spolujezdce se sklopeným opěradlem a s nohama ve žlutých ponožkách položenýma na své straně palubní desky. Probudil se, až když zastavila u čerpací stanice v Chippenhamu. Jak spěchala na záchod, slyšela, že za ní volá: „Nezapomeň na tu Coca-Colu!“

Stála v řadě před pokladnou, v náručí limonádu a nějaké mléko na ráno, a zoufale se snažila setřást ze sebe nával deprese. Když leželi na slunci, snášela Patrickovu přítomnost ještě docela snadno, ale s každým kilometrem blíž k domovu v ní narůstal pocit strachu. On neměl problémy zapomenout na důvod, kvůli kterému především odjeli na dovolenou. Zdálo se, že pokud jde o něho, celá ta záležitost už byla dávno pohřbená. Možná v tom spočíval jeho způsob, jak se s tím vším vypořádat, ale jeho přemrštěná žoviálnost na le-

tišti i jeho pitomé požadavky na ni působily tak, jako by jí za-
tloukal hřebíky do hlavy.

Zhluboka dýchala a snažila se uklidnit. Na pultě zahlédla
vyložené noviny. Upoutala ji první stránka *Western Daily*
News.

ZDRAVOTNÍ SESTRA Z BATHU STÁLE NEZVĚSTNÁ

Naklonila se blíž a četla:

Obavy o osud těhotné třiaadvacetileté Amy Abbottové se prohlubují. Zástupkyně staniční sestry je nezvěstná už čtyři dny. Amy byla naposled viděna v neděli večer na Kingsmead Square. Na sobě měla modré džínsy, světlezelenou košili a světlehnědou koženou bundu...

Vyrušilo ji několikeré pípnutí pokladny a potom hlas prodavače: „Dvě libry osmdesát devět, prosím.“

Podala mu peníze a malomyslně se vracela do auta.

Během posledního kousku cesty se rozhodla. Když do-
jela před Patrickův dům, šťouchla do něho, aby se probu-
dil, a řekla mu, že bude nejlíp, pokud zůstanou na noc každý
u sebe. Musela trochu zalhat, protože nazítří nastupovala až
na noční směnu, ale on začínal hned ráno, takže napájet se ru-
mem nebyl zrovna nejlepší nápad. Auto mu zítra přiveze. To
všechno mu sdělila lehkým tónem a ulevilo se jí, když se s ní
nějak moc nepřel. Krátce se políbili, a i když jeho zamávání
na rozloučenou vyznělo lhostejně, ani jí to příliš nevadilo.

V bytě rozsvítila všechna světla, přesvědčila se, zda jsou
okna bezpečně zavřená a vchodové dveře zamknuté na dva
západy. Když si tohle bydlení vybírala, měla na mysli přede-
vším bezpečí a klid. Dveřní interkom byl zapojený i k hlav-
nímu vchodu do domu, což vnímala jako velké plus.

S pořádnou dávkou rumu ve sklence se posadila v obývacíku na podlahu, opřela se zády o stěnu vedle telefonu a poslouchala vzkazy ze záznamníku. Tři jí nechala matka a týkaly se posledních příprav svatby, která se konala následující týden. Jedna zpráva byla od Caroline, vyznívala vesele a optimisticky – těší se na její návrat do práce a doufá, že si dovolenou pořádně užila.

Poslední vzkaz přístroj zaznamenal v půl šesté.

„Ahoj, tohle je zpráva pro doktorku Taylorovou. Tady Maggie Fieldingová. Už jsem dostala výsledky. Normálně se o nich do telefonu nebavím, ale myslím, že na ně netrpělivě čekáte. Všechno se zdá v pořádku, doktorko Taylorová, takže můžete přestat brát antibiotika.“ Následovala několikavteřinová pauza. „Podívejte, kdybyste o to stála, můžeme si o tom popovídat... Kdykoli. Nemocniční linku na mě máte, ale pro každý případ vám řeknu ještě číslo domů a na mobil.“

Alex si čísla nepoznamenala, místo toho uložila celý vzkaz. Po třetím rumu si přitáhla polštář z pohovky a lehla si na podlahu. S hlavou položenou na polštáři a zády opřenými o stěnu hleděla široce rozevřenýma očima kamsi do jasně osvětleného obývacího pokoje.

Patrick neřekl, že jí nevěří, ale vyjma poslední noci se o té věci vůbec nezmínil a to už samo o sobě něco vypovídalo. Treba uvažuje o možnosti, že se u ní projevila nějaká psychóza, a říká si, jestli by nebylo jednodušší nechat ho při tom. Napadlo ji, zda si její kolegové nemyslí něco hodně podobného. Matka a sestra pořád ještě nic nevědí.

A Maggie Fieldingová jí nabídla, že si mohou promluvit.

Alex nevyklučovala, že by jí profesionální rada mohla dopomoci, aby oddělila fantazie od skutečnosti, sny od reality – ovšem jenom v případě, že ji skutečně postihl nějaký kolaps nebo si všechno jen představovala.

Byla si však jistá, že se nestalo ani jedno z toho. Treba šaty – dobře si pamatovala, jak ji překvapilo, že je má na sobě. Když ji Caroline posadila na vozíku a odtáhla bílé prostěra-

dlo, nevěřicně na ně zírala. Laura Bestová zdůrazňovala, že na nich měla pozapínané všechny knoflíčky. A to také byly, do jednoho. Měly srdíčkový tvar a byly dost nepraktické, přesto každý seděl ve správné knoflíkové dírce. Ale ani jeden z nich si nevšiml, jak je čistá. Měla déle než tři hodiny ležet na trávníku pod stromy. Všichni mluvili o tom, že tehdy bylo mizerné počasí, chladno, vlhko. A nikdo nevěnoval pozornost tomu, že je úplně suchá.

kapitola šestá

Alex se shýbla a zavázala si tkaničky tenisek Nike. Do kapsy zasunula stetoskop a zaškrcovadlo, přišpendlila si na halenu jmenovku, do výstřihu trička si zavěsila několik propisovaček a přešla před vysoké zrcadlo. Zdálo se jí, že pásek zelených kalhot je jí trochu volný. Vždycky bývala štíhlá a měla pevné svaly, protože hodně běhala. Na univerzitě se dva roky po sobě stala druhou nejrychlejší sprinterkou na sto metrů, a na třetí příčku sestoupila až potom, co jednou v zimě na dráhu poprvé nastoupila šestnáctiletá holka a ustavila univerzitní rekord. Od té doby Alex narazila na jméno toho děvčete v několika novinových článcích, a bezděky sledovala hvězdnou kariéru mladé atletky, která se stala světovou rekordmankou poté, co na olympiádě v roce 2016 získala zlatou medaili.

Díky lehkému opálení a čerstvě umytým světlehnědým vlasům, které si v zátylku stáhla do volného uzlu, vypadala Alex opravdu dobře a čile – tedy na první pohled. Až při bližším pohledu se ukázaly černé kruhy pod očima, které maskovala krycím krémem. Oči si ošetřila Optrexem, takže jí jen jiskřily, a ve tváři nasadila uměle čiperný výraz, který pak úporně udržovala. Z věčného naučeného úsměvu ji začaly pobolívat lícní svaly.

Během dne musela odolávat pokušení, aby si nalila pořádný drink, ale na poslední chvíli, když už se chystala odejít z bytu, její rozhodnost polevila a nalila si sklenku vodky Absolut, kterou spláchla dva miligramy diazepamů. Jestli se ne-

bude hlídat, brzy by se z toho mohl vyvinout návyk. Od oné noci, kdy ji unesl ten zvrhlík, si každý den dopřála nějakou tu skleničku. Dovolena byla dobrou záminkou k pití, ale tenhle doušek před směnou už nesmí opakovat. Mohla by si na něho zvyknout jen proto, aby chodila do práce s opileckou kuráží. Takže naposled.

Hluboce se nadechla a vyšla z šatny na oddělení tak připravená, jak to šlo.

Páteční noc bývá vždycky složitá. Nikdo se po ní ani neohlédl. Na velké bílé tabuli, kde se zapisovali „těžcí“ pacienti, stálo u každého pokoje jméno některého z nich. Na konci chodby čekali lidé z ambulantního personálu, aby mohli předat své pacienty. Krátkým nahlédnutím na obrazovku počítače zjistila, že i lidé starající se o „lehké“ pacienty mají stejně napilno. Rozměrným oknem oddělujícím chodbu od lékařského pokoje zahlédla Nathana Bella, jak pojídá ochucené tortillové chipsy a něco ťuká na klávesnici. Vešla dovnitř, aby zjistila, jestli jí může předat službu.

Nathan byl hubený jak šindel a příšerně vysoký, ke všemu nedokázal chvíli udržet tělo v klidu, ani když seděl. Pravou nohou neustále podupával po podlaze, takže se mu křečovitě pohybovalo i koleno a stehno, čímž zřejmě spaloval všechny kalorie z mizerného jídla, jímž se živil. Na oddělení pracoval rok a už prokázal, že je dobrý lékař, ale pacienti jako by z něho měli strach. Levou tvář mu hyzdila červená skvrna, které se lidově říká oheň, a působila dost děsivě. Alex už víckrát napadlo, jestli se zajímal o možnost laserového ošetření, které by aspoň oslabilo temně rudou barvu defektu.

„Hned se ti budu věnovat, ale nemáme naspěch. Zůstávám tady až do půlnoci.“

„Proč?“ podivila se. „Je snad někdo nemocný?“

Zavrtěl hlavou, ale nespouštěl pohled z monitoru, z něhož odčítal údaje o rozboru krve. „Ne. Caroline si myslela, že když jsi po dovolené první den v práci, hodila by se ti nějaká výpomoc.“

Řekl to bez obalu, i když Alex napadlo, že Caroline by asi nechtěla, aby se to dozvěděla zrovna takhle. Nejspíš Natha-
novi naznačila, aby našel nějaký lehko uvěřitelný důvod, proč
zůstane v nemocnici o několik hodin déle. Mohl třeba pozna-
menat, že je pátek večer, hrne se jim spousta pacientů a má
zrovna volno. Ale Nathan Bell neuměl moc dobře švindlovat.
Mluvil na rovinu a dalo se mu věřit.

Už se mu chystala říct, že není nutné, aby zůstával v práci,
když vzduch prořízlo ostré zavřeštění vysílačky.

„Hned jsem u tebe,“ řekl do přístroje. „Dej mi dvě
minuty.“

Na dispečinku měla službu Fiona Woodsová, v jedné ruce
držela vysílačku a ve druhé tužku, připravená zapsat detaily,
které jí nadiktuje zdravotník. Kolegové kolem ní ztichli, aby
volajícího dobře slyšela, a také někteří pacienti a návštěvníci
se zastavili, aby mohli poslouchat.

„Pohotovostní oddělení, příjem,“ řekla Fiona klidně a zře-
telně. Její nový účes působil trochu jako metoda mučení –
vlasý měla spletené do příliš těsného francouzského copu, až
se jí napínala kůže na spáncích. Neustále bojovala s přirozeně
kudrnatými vlasy a Alex by se vsadila, že tenhle nový pokus
jí na konci směny přivodí bolest hlavy.

„Máme tady mladou ženu, na místě nereaguje. Bezvědomí
na úrovni dvanáct. Systolický tlak osmdesát pět. Pulz sto de-
set. Dech dvacet šest. Nasycení devadesát devět. Krvácení
skrz kalhoty, buď rektální, nebo vaginální. Přepínám.“

Fiona stiskla tlačítko vysílání. „Víme, jestli není těhotná?
Přepínám.“

„Není zjištěno. Máme slovní reakci, ale nesouvislou. O pů-
vodu zranění nic nevíme. Přepínám.“

„Jaký je očekávaný čas příjezdu? Přepínám.“

„Čtyři minuty. Jsme vlastně před nemocnicí. Podařilo se jí
dojít až sem.“

„Díky, posádko pět set třicet čtverky. Pohotovost je připa-
vena.“

Alex zamířila rovnou k resuscitačnímu pracovišti a Fiona ji následovala. Sotva tam dorazily, Fiona obeznámila sestry s tím, co mají očekávat. Alex byla ráda, že je ve službě zrovna Fiona – výborná praktička a po sedmi letech, která strávila na tomto úseku jako sestra, by se z úrazové medicíny našlo jen máloco, v čem se nevyznala. Alex si automaticky natáhla rukavice, uvázala zelenou plastovou zástěru a odešla ke kóji číslo dvě, aby zkontrolovala vybavení. Tahle kóje se nacházela nejbliž k příjezdu sanitky, takže se jí nejvíc využívalo. Proto se nutně před příjmem a po odbavení každého pacienta musely kontrolovat zásoby.

Na stěně, k níž se přivázel pacient na nemocničním vozíku, visela tabule s nástroji. Na první pohled zde bylo všechno na svém místě, ale i tak prověřila kus po kusu. To jí nezabralo ani minutu, a už se věnovala dalšímu vybavení – zásobě kyslíku, resuscitačnímu vaku s bezpečně přiléhající maskou, který se užíval k podpoře dýchání. Stiskla tlačítka a zacvakala přepínači, takže naskočil monitor srdeční činnosti a ozvalo se pípání jeho zvukové výstrahy, jak pátral po zdroji signálu.

Nad přepážkou, jež oddělovala kóje, se skláněl Nathan, chystal injekční stříkačky a pokládal je na pracovní desku; některé naplnil fyziologickým roztokem, ostatní připravoval pro odběr krve. Fiona Woodsová s další sestrou zavěsily na stojan dva litrové sáčky s ohřátou tekutinou. Rentgen a ordinace patologie zůstávaly v režimu pohotovosti. Zatímco vyčkávali, všechno se chystalo, aby byli připravení a mohli reagovat i na nečekané komplikace.

Krev prosakovala bílou přikrývkou a tvořila na ní velkou tmavě červenou skvrnu. Skapávala i po straně z vozíku na kolečka, která pak zanechávala na podlaze červenou stopu. Mladá žena měla tvář pod kyslíkovou maskou bílou jak stěna. Víčka se jí zachvívala a tiše mumlavě vykřikovala. Během ně-

kolika minut, než ji sem záchranáři dostali, se její stav znatelně zhoršil. Každou ubíhající vteřinou narůstalo nebezpečí, že vykrvácí.

Zatímco vozík umísťovali doprostřed kóje, chytil Nathan Bell pacientku za paži, přiložil jí zaškrcovadlo a zavedl jehlu připojenou na pytlík s tekutinou. Na sáček nasadil ještě tlakovou manžetu, aby tekutina proudila rychleji.

„Víme o ní vůbec něco? Jde o úraz? Cokoli!“ ptala se chvatně Alex a očima zkoumala tělo pacientky, aby vyhodnotila její stav. Utrpěla značnou ztrátu krve, popelavá tvář a bezkrevné konečky prstů signalizovaly alarmující situaci.

„Telefonát na tísňovou linku,“ odpověděl záchranář. „Našli ji už v areálu nemocnice, očividně tady hledala pomoc. Podle té dvojice, která ji našla, hlasitě naříkala a pak se na ně prakticky zhroutila. Když jsme dorazili, vůbec nereagovala, potom v sanitce jen párkrát zasténala.“

„Známe jméno?“

„Do kapes jsme se nedívali. Neměla u sebe kabelku, ale mohla by mít něco v bundě.“

Žena vydávala tlumené zvuky znějící až hluboko z hrdla, jako hluboké chrčení, a to se Alex vůbec nechtělo líbit. Zvuk vycházel z přílišné hloubky, a odhadovala, že Glasgowská stupnice hloubky bezvědomí, kterou se klasifikovaly neurologické funkce a hloubka bezvědomí, vykazuje pokles.

Fiona Woodsová se chopila nůžek, druhá sestra stáhla z pacientky krví prosáklou příkrývku. Modré džínsy byly promačané krví od rozkroku až po kolena, další krev vsákla do světle zelené košile.

Fiona zručně rozstříhala oblečení. „Pořádně teče,“ vyhrkla. „Nedostanu tam katétr, v kalhotách má kusy sraženiny.“

Alex k ní přešla od hlavy pacientky, aby se podívala sama. Ve tmavé sražené krvi zahlédla jakési bílé úponky. „Vypadá to na plodovou tkáň. Uložte to do misky. Oznamte, že tady máme trauma a naléhavě potřebujeme doktora z porodnicko-gynekologického oddělení.“ Tohle hlášení přivolávalo i an-

esteziologa a chirurga. „Krevní ztráta se rychle horší z třetí třídy na čtvrtou. Chci tady víc lidí.“

Dalších dvacet minut pumpovali do mladé ženy kapaliny a krev a čekal na ni připravený operační sál. Naléhavě přivolaná pomoc už dorazila a všichni v sehraném chvatu dělali, co bylo v jejich silách, aby pacientku stabilizovali a mohli přistoupit k ráznějším opatřením.

Anesteziolog se připravoval na to, že uvede ženu do narkózy. Všichni kolem pacientky cítili napětí, protože bylo nutné ji co nejdřív přesunout z urgentního příjmu na sál, aby mohli zjistit zdroj krvácení, zasvorkovat cévy a udělat všechno možné proto, aby se krvácení zastavilo.

Alex stála po straně vozíku u hlavy pacientky a přidržovala kyslíkový ventilátor. Všimla si, že mladá žena pod průhlednou maskou pohybuje rty. Naklonila se k ní blíž a přes syčení kyslíku k ní konejšivě mluvila, vlastně stejnými slovy, jaká sama slyšela od Caroline. „Ahoj, zlatíčko. Jmenuji se Alex a jsem doktorka. Jste v nemocnici a v bezpečí. Teď vám už pomůžeme. Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

Ženě se zachvěla víčka a náhle na ni upřela pohled modrých očí. Alex viděla, že zraněná navzdory kritickému stavu zaostřila pohled a očividně vnímá, takže se na ni přátelsky usmála. „Ahoj, drahoušku, chcete mi něco říct?“

Žena měla slaboučký hlas, ztěžka dýchala a Alex cítila, že to pacientka nezvládne. Možná má úplně poslední příležitost promluvit a Alex si nevšímal anesteziologa, který jí naznačoval, aby odstoupila a on se mohl dát do práce. Ale téhle pacientce musí dopřát poslední možnost.

„Řekněte mámě, že je mi to líto. Že ji mám ráda. Já jsem tak pitomá... Já...“

Zalapala po dechu a Alex jí rychle znovu přiložila kyslíkovou masku.

Vedle ní se zjevila Fiona, která se na pacientku usmívala a k lékařce pronesla mírně, avšak naléhavě: „Musíme ji odtud hned dostat, Alex.“

Alex pohladila mladou ženu po čele.

„Povím jí to, zlatíčko, ale ty se brzy uzdravíš a povíš jí to sama.“

„Alex!“ zasyčela na ni Fiona skrz zařaté zuby.

„Doktorko Taylorová, musíte k ní pustit anesteziologa,“ požádala ji Maggie Fieldingová pořád ještě klidně, ale tón jejího hlasu konečně Alex připomněl, že čelí kritické situaci.

Rozhlédla se po ostatních lidech z lékařského týmu a u všech viděla jen netrpělivé výrazy.

„Doktorko Taylorová, musíme jí pomoci!“ znovu za všechny promluvila Maggie.

Pacientka naráz prudce otevřela oči a z nich číšel strach. „Říkala jste, že mi pomůžete. Vy, vy...“ Oči se jí obrátily v sloup. A potom zašeptala poslední slova: „Měla jsem říct ano...“

kapitola sedmá

Ještě měli přijít rodinní příslušníci, aby potvrdili její totožnost, ale v peněžence zastrčené v kožené bundě našli debetní kartu NatWest a kartu Barclays, podle nichž pacientku ztotožnili jako Amy Abbottovou.

Už před dvěma hodinami byla prohlášena za mrtvou, ale pořád se čekalo na její odvoz z oddělení urgentního příjmu. Amy Abbottovou nepovezou na vozíku po chodbách do márnice. Před vjezdem už stála koronerova černá sanitka, která ji odveze k pitvě. Šaty zemřelé uložili do sáčku, lékařské záznamy okopírovali a koroner krátce obhlédl její tělo. Vedle vozíku stál policista a hlídal ji, dokud nepřijde čas přeložit zemřelou do koronerova vozu.

Alex by jí ráda učesala tmavé vlasy, umyla z rukou krvavé skvrny a vytáhla děsivou kyslíkovou kanylu trčící jí z úst, ale nemohla. Amy Abbottová už nebyla její pacientkou. Teď přešla starost o ni na koronera. Ten ji rozřeže, vyndá z těla vnitřní orgány, každý rozpitvá a mikroskopicky prozkoumá, dokud nebude zodpovězena otázka, co zapříčinilo její smrt.

Alex už snad celou hodinu stála na místě, jako by tam zapustila kořeny. Poodstoupila, aby nepřekážela policistům, ale zůstala tak blízko, aby viděla Amy do obličeje. Mrtvá neměla v rysech vepsán klid smrti. Široce otevřené oči stále vyjadřovaly údiv a rty měla pootevřené kolem nepoddajné plastové trubičky.

Dostavil se policista v civilu a Alex přihlížela, jak se v koutě baví s Nathanem Bellem, Maggií Fieldingovou a anesteziologem. Podíval se jejím směrem a stroze přikývl, jako by chtěl naznačit, že o ní ví. Mluvil hlavně anesteziolog a podle jeho gestikulace, během níž dvakrát ukázal přímo na ni, a upjatého výrazu v obličeji se zdálo, že obviňuje z toho, k čemu došlo, Alex.

Okamžitě poté, co Amy Abbottová vydechla poslední slova, nepříteli jemně odstrčil Alex stranou a dal se do práce. Ještě třicet minut se pokoušel mladou ženu oživit, staral se o podporu dýchání, zatímco Nathan Bell pacientce stlačoval hrudník. Když Alex navrhla, že by měli přivolat koronera, bez námitek souhlasil. Každé náhlé úmrtí z neznámé příčiny je třeba hlásit, ale když Alex prohlásila, že podle ní byla Amy zavražděna, udiveně pozvedl obočí, a zřetelně ho zaslechla, jak skrz zaťaté zuby procedil: „Proboha, tak vy jste *tamta*.“ Alex bylo v tu ránu jasné, že se o ní v nemocnici hodně mluvilo a že i on slyšel o jejím únosu – podle tónu jeho poznámky se k tomu stavěl skepticky.

Fiona Woodsová i další sestry v rozpacích odvracely pohled. Nathan Bell poklepal špičkou nohy do podlahy a pohrával si s nástroji na přepážce. Maggie Fieldingová ji však překvapila. Pod záminkou, že jde zastavit přívod kyslíku, který měla Alex za zády, jí stiskla rameno, aby ji uklidnila, a utrousila: „Udělala jste všechno, co jste mohla.“

Policista v šedém obleku vykročil jejím směrem.

„Doktorka Taylorová? Já jsem Greg Turner. Detektiv inspektor. Mohli bychom si někde v klidu popovídat?“

Alex si všimla matně lesklé skvrny na tmavé vzorované vázance a ohnutých růžků límce na bílé košili. Nemohlo mu být mnoho přes třicet, ale tmavé vlasy už mu prokvétaly stříbrnými nitkami a od unavených zelených očí se mu rozbíhaly vějířky vrásek.

Alex ho vedla do prázdného pokoje pro návštěvy a po cestě si stáhla gumové rukavice a strčila si je do kapsy. Ztěžka dosedla do jednoho z nízkých krabicovitých křesílek a on se zařídil stejně, takže měli kolena jen kousíček od sebe.

Složil ruce v klíně. „Proč jste se rozhodla nás přivolat? Protože jste věděla, že je nezvěstná? Že je to Amy Abbottová? Sestra, která pracovala ve vaší nemocnici?“

Alex si odkašlala a lovila v duchu vhodná slova, ale nakonec se spokojila s tím, že prostě bude policistovi nápomocná. „Nevěděla jsem, o koho jde, dozvěděla jsem se to, až když zemřela. Až potom, co jsem vám volala. Slyšela jsem, že prý tady pracovala, ale nikdy jsem se s ní nepotkala. Zavolala jsem vám kvůli tomu, co řekla.“

Když se odmlčela, položil jí otázku, která se nabízela. „A co to bylo?“

„Dokázala říct jen málo. Chystali jsme se ji uspat, ale všimla jsem si, že chce něco říct. Žádala, abych její matce vyřídila, že je jí to líto a že byla hloupá. A nakonec řekla: ‚Měla jsem říct ano.‘“

Výraz ve tváři Grega Turnera jí nic neprozradil. Ani z pohledu se nedalo vyčíst, co si myslí, ba ani z jeho následující otázky. „A vy jste měla pocit, že je to důvod, abyste k tomu zavolala policii?“

„Ano.“

„Proč?“

Alex se opřela zády o lenoch křesílka a zatoužila, aby pokoj pro návštěvy byl dost velký a mohla přecházet sem a tam. Snáz se jí mluvilo vestoje, a ještě lepší by bylo, kdyby inspektor neseděl tak těsně u ní.

„Před dvěma týdny mě potkalo něco příšerného, ale měla jsem dojem, že policistka, která to prošetřovala, mi nevěřila. Měla jsem se na parkovišti sejít s Patrickem, to je můj přítel. Zrovna mi skončila odpolední směna. Někdo mě omráčil, a když jsem se probírala, zjistila jsem, že mě má v moci ten chlap. Byla jsem... Koukejte, možná by bylo lepší, kdybyste si o tom promluvil s policistkou Bestovou. Ta zná všechny podrobnosti. Já, eh... ne že by pro mě bylo těžké o tom mluvit. Jenže... No, na rovinu, pochybuji, že byste tomu věřil.“

Nečekaně jí po tvářích sklouzly dvě slzy.

Greg Turner vytáhl z krabičky na stolku několik papírových kapesníků a podal jí je. „Ale je zřejmé, že vy tomu věříte. Kdyby vám to nevadilo, radši bych si to napřed poslechl od vás.“ Během následující půlhodiny mu Alex pověděla všechno, až po tomografické vyšetření a týden na Barbadosu.

„A tohle je vaše první směna po dovolené?“ zněla jeho následující otázka.

„Ano.“

„Nemyslíte, že to třeba bylo příliš brzy?“

Alex zničeně zavřela oči a rezignovaně vzdychla.

„Doktorko Taylorová, ať už se to skutečně stalo, nebo ne, jste lékařka. Doporučila byste někomu jinému, aby tak brzy nastoupil do zaměstnání? Máte za sebou přece krajně znepokojivý zážitek.“

Alex se v křesílku napřímila a trošku pozvedla bradu. „Ale ona řekla stejná slova. Mě se ten chlap ptal na totéž.“

„Její slova mohla znamenat cokoli, doktorko Taylorová. Její ‚ano‘ se mohlo vztahovat k nejrůznějším věcem. Ráno se bude konat pitva. Bude nejlepší vyčkat, jaký výsledek přinese. Pro rodiče Amy Abbottové bude už tak těžké vyrovnat se s tím, že jim zemřela dcera. Vykládat jim, že mohla být zavražděna, vůbec nepřipadá v úvahu. Až se vrátím na stanici, proberu podrobně výpověď, kterou jste podala policistce Bestové, a podívám se, jak daleko se dostal váš případ. Kdybych něco zjistil, zavolám vám. Prozatím bych vám doporučil, abyste se vyhnula všem řečem o tom, co se tady večer dělo. Amyiným rodičům by to jistě nepomohlo, a upřímně řečeno, nepomohlo by to ani vám.“

„Vy mi věříte?“ Alex si připadala dost silná, aby se na to zeptala.

Vstal. Uhladil si sako a zapnul druhý knoflík. „Zažila jste krušné chvíle, doktorko Taylorová. Možná jste se vrátila do práce příliš brzy. Nepochybuji, že vaši kolegové pochopí, když budete potřebovat víc času.“ Zdvořile se na ni usmál. „Máte těžkou profesi. Jistě je pro vás složité, když máte před očima tolik bolesti. Dopřejte si ještě trochu času, ano?“

kapitola osmá

Pokožka na rukou jí zčervenala, prsty se zdály ztěžklé a opuchlé. Sotva se vrátila domů, zalezla si do sprchového koutu a pustila na sebe vodu. Seděla pod sprchou, objímala si oběma rukama kolena a přitahovala si je k bradě. Pracovní oblečení měla promočené a lepilo se jí k tělu. Celá se třásla a v očích jí řezalo ze všech těch slz, které jí stále tekly.

Přes šumění sprchy puštěné naplno několikrát slyšela vyvolání telefonu a věděla, že je to buď Fiona, nebo Caroline, protože ta už v téhle době jistě ví, k čemu na oddělení došlo. Zatím však nebyla připravená na nějaké rozpravy. Stejně by jí nevěřily, tak k čemu by to bylo dobré? Nathan Bell se jí pokoušel zastavit, když vybíhala do noci, ale Alex si umínila, že odtud prostě zmizí. Kam se podívala, tam nalézala v obličejích nemocničního personálu soucit a zmatek. Fiona Woodsová ji pevně objala, ale i ona po počátečním projevu zájmu rozčileně koulela očima, když se jí Alex pokoušela všechno vysvětlit, a důvěra, kterou k ní Alex měla, se rozklížila a rozpadla.

Byly nejen kolegyně, ale nejlepší kamarádky – navzájem si pomáhaly v těžkých chvílích a poplakaly si na rameni, když to bylo zapotřebí. U nejhorších případů brečely společně, zejména když umřel mladý člověk, a někdy svůj zármutek utápěly v alkoholu a pořádně se opily. Fiona patřila k nemnohým lidem, kteří věděli, čím si Alex prošla před třinácti měsíci. Ale jako by i ona na tohle všechno zapomněla. A kdo by jí to mohl vyčítat?

A tak i Fiona jen přihlížela, jak se Alex příšerně rozzuřila a všechny svým vyváděním hrozně zdržela, jako by už tak neměli na oddělení pernou noc. Když Nathan Bell navrhl, aby zavolali Caroline, Alex vybuchla. Její zuřivost neznala mezí a řvala do stěny lékařského pokoje proud nejhrubších nadávek.

Nathana to zjevně vyděsilo, takže radši vycouval z pokoje, a Fiona hlídala, aby dovnitř nikdo nechodil. Alex si všimla, že skvrna barvy červené řepy na Nathanově obličeji teď zřialověla, vystupovala ostřeji než kdy předtím. Nápadná deformita jako by ji ochromovala, až v ní vyvolala takový odpor, že se rozběhla k východu z oddělení.

Zakopla o juku v květináči, překotila podnos s čajem na podlahu, takže za sebou nechávala ještě větší zmatek a provázely ji užaslé výkřiky.

Jak je možné, říkala si, že její život dospěl až sem? Po prvním ošklivém zážitku sesbírala roztroušené střípky svého já, přenesla se přes to, co se jí stalo, a nechala stresující zkušenost za zády. S ubíhajícími měsíci mohla postupně povolovat sevření, v němž držela osobní zmatky, a méně často pátrala pohledem ve stínech. Setkala se s Patrickem a postupně se její strachy rozplývaly, a než přešel rok, byla ráda, že se rozhodla zůstat v Bathu, místo aby se vrátila do londýnské nemocnice sv. Marie. Všechno se stalo vzdálenou vzpomínkou na událost, o níž si myslela, že se nebude nikdy opakovat. Jenže teď je v tom zpátky, po třinácti měsících se ocitla znovu v hluboké krizi a musí bojovat s něčím, co je tisíckrát horší.

A je to jiné. Tenhle chlap se nespokojí s tím, že se zmocní ženy proti její vůli. Chce na rukou vidět a cítit krev. Je někde venku, chodí si tam a možná zrovna vybírá další oběť, ale policie není ani ochotna věřit tomu, že vůbec někdo takový existuje. Jak je to možné? Copak je tak nevěrohodné, že se mohla stát jeho obětí? Za zády se jí posmívají a po celé nemocnici ji znají jako „tamtu“, pokud může soudit podle anesteziologovy poznámky. Což mělo podle Alex znamenat „ta, co přišla o rozum“.